

NORA ROBERTS

MYSLÍM NA TEBE

Copyright © 2024 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MIND GAMES
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-514-1

*Na památku mé babičky,
která byla přírodní živel a znala spoustu věcí*

1. část

TRAGÉDIE

*Rozhořčení je kruté, krev je jako povodeň,
ale před žárlivostí kdo obstojí?*

Přísloví 27:4 (český ekumenický překlad)

*Přej strasti hlasu. Žel, jenž nemluví,
těžkému srdci šepce, aby puklo.*

William Shakespeare (český překlad Josef Jiří Kolar)

1. KAPITOLA

Pro Theu začínala nejlepší část léta druhý týden v červnu. Poslední den školy si v kalendáři vyznačila velkým červeným srdcem. Teď mohla začít plavat a cachtat se v bazénu na zadním dvorku, což milovala. Mohla jezdit na kole a každý den si hrát s kamarády. Ačkoliv teď už neříkali, že si spolu hrají. Teď spolu něco podnikali.

Koneckonců, bylo jí dvanáct.

Zbožňovala pikniky, dlouhé letní dny a především skutečnost, že neměla žádné domácí úkoly.

Ale každý rok zhruba týden po onom dnu s velkým červeným srdcem nastoupila do auta – s mámou, tátou, mladším bráškou Remem a psem Kakaem a všichni vyrazili na dlouhou cestu z virginského Fredericksburgu do Redbud Hollow v Kentucky.

Její matka tam vyrůstala, ale pak odjela studovat do Virginie, kde hned první den na první přednášce poznala Johna Foxe.

A potom, jak říkali – nebo jak říkal její otec –, šlo všechno samo.

V létě po druhém ročníku se vzali a deset měsíců, dva týdny a tři dny nato se narodila Thea. O necelé dva roky později přivítali na svět Rema.

Teď její otec navrhoval domy a matka jim zařizovala interiéry. Jejich firma Domy Fox a Fox si vedla docela dobře.

Thea věděla řadu věcí. Dospělí si myslí, že děti nevědí skoro nic důležitého, ale přinejmenším u They by se pletli. Věděla, že její prarodiče, rodiče jejího táty, jsou bohatí a nafoukaní a dívají se spatra na její matku – dívku z východního Kentucky.

Jenže otcovi rodiče žili v San Diegu, takže je nemuseli vídat nijak často. Což Thee ani za mák nevadilo. Nepotřebovala poslouchat, jak si babička Foxová – tak jí musela říkat – myslí, že se Theina matka směje příliš nahlas nebo že nikdy nesklepe z bot prach Appalačského pohoří.

Když se Thea opravdu snažila, slyšela babiččiny myšlenky, a když ji musela navštívit, nedokázala se tomu vyhnout.

Babiččiny myšlenky byly hrozně *hlasité*.

Otcovy rodiče podle všeho nezajímalo, že John a Cora Foxovi jsou šťastní, a dokonce i úspěšní. Že bydlí v pěkném domě v příjemném sousedství. Nebo že si Thea a Rem (nebo, jak jim umanutě říkali, Althea a Remington) vedou velmi dobře ve škole.

Zato druhou babičku to zajímalo. Každou neděli si telefonovali a o Vánocích babička přijela s dodávkou plnou dárků, které vyrobila. Většinou přijeli i Theini strýčkové Waylon a Caleb, uspořádali velkou rodinnou sešlost a dům byl plný hudby, světla a vůně cukroví.

To bylo její druhé nejoblíbenější období roku.

Ale to nejlepší, i když museli absolvovat sedmihodinovou jízdu autem, přicházelo v červnu.

Vždycky vyrazili časně ráno a krátili si čas cestovním Bingenem. Rem obvykle usnul a někdy i Thea, ale při překročení hranic Kentucky vždycky hlasitě zajásali.

Cestou se zastavili na smažené krokety, protože to byla tradice, a Thea měla pokaždé hlad, ale přála si, aby jeli dál, dokud nebudou v cíli.

Aby už stoupali po křivolakých silnicích, přes mosty, které překlenovaly prudce tekoucí řeky.

Moc ráda se dívala, jak se objevují první kopce, zvlněné tmavě zelené vrcholy, jež vždycky měly i tak trochu namodralý odstín. Náhorní plošiny, hřebeny, lesy a potoky.

A když se do nich opravdu zanořili, do těch kopců a vrcholů, mezi nimiž se silnice klikatila čím dál víc, věděla, že se tomu jejich pěkný dům v opravdu příjemném sousedství ve Virginii nemůže nikdy vyrovnat.

Uvažovala, jak odtud vůbec její matka mohla odjet. Kdykoliv se jí zeptala, matka odpovéděla: „Musela jsem poznat tvého tátu, ne? Jinak by ses mě teď na to nemohla ptát.“

Thea věděla, že jde o víc. Věděla, že matka chtěla pěkný dům i příjemné sousedství. Hluboko uvnitř věděla, že její matka chtěla setřást z bot ten prach Appalačského pohoří.

Neříkala to nahlas, protože by se matce objevil v očích ten výraz. Matka nechtěla, aby Thea věděla různé věci, jako třeba když se táta zeptal: „Kam jsem kruci zase založil klíče?“

A Thea věděla, že je hodil na kuchyňský pult a pak na ně položil nějaké papíry, i když byla v tu chvíli zrovna venku.

Proto taky věděla, že i když má matka babičku moc ráda, chtěla něco víc než malou farmu v kotlině a naopak míň než to, co nechala za sebou.

Teď na to nemyslela – projížděli horským městečkem Redbud Hollow se stoupajícími ulicemi a obchůdky s názvy jako Appalačská řemesla, kde babička prodávala svoje mýdla, svíčky a podobné věci.

Protože konečně byli skoro v cíli. Na obloze pořád jasně zářilo slunce. Přes střešní okénko viděla, jak po nebi krouží sokol. Po zdejších lesích se procházeli jeleni. Někdy je viděla i doma na zahradách sousedů, ale to nebylo totéž!

Na posledním úseku cesty vždycky řídila matka, po silnicích, kudy kdysi chodívala jako malá holka. A když projeli poslední zatáčkou, Thea uviděla babiččin dům.

Modrý jako obloha, s okenicemi – opravdovými – a sloupky na dlouhé přední verandě natřenými zeleně, stejným odstínem, jaký měly okolní kopce. Stál na konci úzké, klikaté silničky, kvetly před ním azalky a mamoty a z větví zmarliky visely desítky barevných lahví.

Zmarliku Thea nikdy kvést neviděla, jenom na fotkách, protože musela chodit do školy, ale dokázala si to představit.

Vzadu za domem byly záhony – s květinami, zeleninou a bylinkami – a ohrádka, v níž zobaly a kvokaly slepice. Po svém výběhu se procházela koza jménem Molly a kráva Aster

měla dvě pastviny – babička ji jednou za několik měsíců převedla z jedné na druhou.

Byla tu malá stodola a zahradní domek. Přes pozemky se klikatil potůček a pokračoval do lesa.

A všude kolem se tyčily kopce.

Zpoza domku se vyřítili Kačer a Houser, dva babiččini coonhoundi.

Kakao v autě vstal, zavrtěl ocasem a zakňučel.

Jakmile Thea otevřela dveře, Kakao vyskočil a všichni tři psi si začali vzájemně očichávat zadky, aby se přivítali.

Dveře domku se otevřely a na širokou verandu vyšla Lucy Lanniganová v obnošených džínách a prosté bílé košili.

Černé vlasy, které po ní zdělila i její dcera a vnučka, jí zdobil jeden výrazný bílý pramen připomínající ovčí vlnu, který jí splýval z temene k pravému uchu. Kromě barvy vlasů odkázala své dceři a vnučce i oči modré jako lápis, s dlouhými řasami.

Její výšky sto sedmdesáti centimetrů s postavou tenkou jako proutek Cora nedosáhla, ale podle délky Theiných a Remových nohou babiččina výška nepřeskočí víc než jednu generaci.

Rozevřela náruč. „Kolik vás dokážu obejmout naráz? Pojdte to zjistit!“

Thea a Rem vyskočili z auta jako předtím Kakao a vběhli do objetí ženy, která voněla chlebem čerstvě vytaženým z pece.

„Hmm, hmm, hmm,“ broukala Lucy, zatímco je objímala a tiskla. Nakonec se jí podařilo přibrat do náruče i Coru a Johna. „Teď mám srdce naplněné po okraj. Mám v něm všechnu lásku na světě, tady u sebe na verandě. Doufám, že máte hlad, protože jsem upekla dost kuřat, abych zasytila vojsko po těžké bitvě.“

„Já ho mám jako vlk,“ řekl Rem a Lucy se zvonivě rozesmála.

„Na tebe se v tomhle můžu vždycky spolehnout. Pro některé z vás mám čerstvou limonádu a pro některé zatraceně

dobré jablečné víno. Pokoje jsou připravené, jestli si do nich chcete rovnou odnést tašky.“

„Hned je tam dáme.“ John políbil Lucy na obě líce. „A potom si moc rád dám to jablečné víno.“

Dům vždycky krásně voněl. Jeho vůně pro Theu ztělesňovala hory a dobrou kuchyni, bylinky a květiny.

Navštěvovala babičku jen v létě, takže nikdy neviděla praskající oheň v obývacím pokoji s velkou starou modrou pohovkou a křesly se vzorem růží, jež její babička označovala za stolisté.

A byly tu květiny ze zahrádky i divoce rostoucí z okolních kopců, svíčky, které babička vlastnoručně vyráběla, a taky nejnovější školní fotografie They a Rema v rámečcích.

Táta pomohl odnést dětem tašky nahoru, zatímco máma šla s babičkou do kuchyně. Protože, jak Thein táta vždycky říkal, si potřebovaly popovídat v soukromí, jako matka s dcerou.

Thee to nevadilo, neboť měla před sebou celé dva týdny.

Milovala svůj zdejší pokoj s vyhlídkou na hory. Byl sice menší než ten doma, ale ani to jí nevadilo.

Líbila se jí stará železná postel natřená bíle jako sníh i přehoz s fialkami, který ušila babiččina babička. Ve váze na toaletním stolku spokojeně zářily bílé sedmikrásy. U pokoje se nacházela maličká šatna, ale přímo v něm stála velká skříň, kombinace prádelníku a šatníku.

A tu si Thea oblíbila ze všeho nejvíc.

Kromě toho se jí líbilo i vědomí, že v tomhle pokoji spala její matka jako malá.

Rem měl ložnici přímo proti její – v dětství patřila strýčku Waylonovi – a rodiče přespávali ve starém pokoji strýčka Caleba. Ještě další místnost sloužila babičce k šití a dalším ručním pracím a v té největší ložnici spala sama, v posteli s nebesy, kterou zdělila.

V posteli, v níž se narodila.

To si Thea nedokázala představit.

Jelikož chtěla mít pocit, že je opravdu tady, nejdřív si vybalila věci, ačkoliv slyšela, jak Rem sbíhá po schodech dolů.

Teprve když si rozvěsila šaty do skříně, byla zabydlená.

Pomalů, beze spěchu sestoupila ze schodů a prošla přízemím. Obývací pokoj, salónek se starou televizí a mnohem, mnohem starším velkým rádiem. Pohodlné křeslo a divan, police s knihami, koš s vlnou na pletení a kukačky na stěně.

Potom hudební místnost s pianinem, bendžem, kytarou, mandolínou, dulcimerem.

Když měla babička náladu, dokázala zahrát na cokoli z toho. A Thea věděla, že Waylon to dokáže taky, nejen protože to babička říkala, ale taky protože si s sebou na Vánoce vždycky vozil bendžo nebo kytaru.

Navíc se v Nashvillu, kde bydlel, živil hudbou. I Caleb uměl hrát, jenže ten odešel na vysokou školu, aby vystudoval divadelní umění a herectví, a živil se tím.

Mamka taky občas hrála, babička však říkala, že Cořiným hlavním nástrojem je hlas. A Thea tomu věřila, protože její mamka zpívala jako anděl – zejména když byla šťastná.

Theinou nejoblíbenější místností v celém domě ale byla kuchyně.

Byla gigantická – jak znělo jedno z jejích momentálně nejmilejších slov. Dost velká, aby se do ní vešel stůl, který babiččin děda vyrobil z dubu. Stál v ní sporák se šesti plotýnkami, který si babička pořídila, když modernizovala zdejší zařízení, ale stolu se nevzdala.

Označovala ho jako srdce kuchyně a kuchyni jako srdce domu. Měla v ní spoustu skříněk a dlouhý pult, celou jednu stěnu pokrývaly police, na nichž stály hrnce, kuchařky plné rodinných receptů, nádoby s rýží, ovesnými vločkami, těstovinami, moukou a fazolemi, barevné sklenice s nakládanou červenou řepou, čalamádou, okurkami, jablečným máslem a dalšími pochutinami.

Nechyběla velká kamna, bytelné pracovní plochy ani police s lahvemi, džbánky a kuchyňským náčiním. Na osluněných oknech pěstovala babička bylinky v květináčích a další bylinky se sušily zavěšené na stropě.

Právě tady vyráběla svíčky, mýdla, pleťové vody a masti, které pak prodávala.

V místnůstce, jež původně sloužila jako spíž, si ponechávala zásobu výrobků pro případ, že by někomu chtěla věnovat dárek nebo že by k ní přišel někdo z okolních hor za směnným obchodem.

Thea zvědavě otevřela dveře, vdechla zdejší vůně a rozhlédla se po policích.

Komora jí voněla jako nebeská zahrada.

Růže a levandule, rozmarýn a šalvěj, slunečnice a borovice, citrony a pomeranče, čerstvě pokosená tráva.

Babička nazvala svoje podnikání Horská kouzla a právě tak ho Thea vždycky brala.

Všimla si, že na jedné polici stojí jablečný dort, a pomyslela si, že si po pečeném kuřeti musí nechat v žaludku místo na dezert.

Rem už venku běhal se psy, zatímco rodiče s babičkou seděli na zadní verandě a popíjeli jablečné víno.

Otevřeným oknem slyšela štěkot psů, kvokání slepic a babiččin smích.

Uložila si ten výjev do paměti, aby si ho mohla připomenout, až si bude připadat osamělá nebo ji něco rozesmutní.

„Tady je moje holčička,“ oslovila ji Lucy, když za nimi Thea vyšla na verandu. „Nalij si limonádu, než ji všechnu vyžahne Rem. Desetiletí kluci mají pořád žízeň.“

„Potřebuje si vynahradiť ty hodiny, kdy byl zavřený v autě.“ Cora s úsměvem pohládila Theu po ruce. „Vybaleno?“

„M-hm. Můžu se jít podívat na zvířata?“

„Samozřejmě.“

„Později je s Remem budete moct nakrmit. Jen běž.“ Lucy ji zlehka poplácala po pozadí. „Protáhni si ty svoje dlouhé nohy. Zavoláme tě, až bude večere. Rostou jako z vody,“ dodala o něco tišeji, jakmile Thea odběhla. „Oba. Jsem vám moc vděčná, že mi je každé léto přivezete.“

„Mají tě rádi.“ John se natáhl pro džbánec a dolil všem víno. „Zbožňují to tady. A nebudu lhát – dva týdny o samotě

se svou nevěstou?“ Zamrkal na Coru. „To je dar samo o sobě.“

„A domů se vracejí s půl milionem historek.“ Cora se v houpačce pohodlně opřela. Únava z cesty a mírná bolest hlavy, která ji doprovázela, pomalu odeznívaly. „O tom, jak psi zahnali lišku od kurníku, o tom, že chytili – nebo málem chytili – rybu, o dojení krávy a kozy, o tom, jak si starý pán s holí přišel pro mastičku na artritidu.“

„A přivezou domů mýdlo, které jim pomůžeš vyrobit,“ dodal John. „Kromě toho se budou vyptávat, proč nikdy nemáme ke snídani pohankové sušenky.“

„Mám je moc ráda. Jednou se snad usadí i Waylon s Calebem a dají mi další vnoučata – protože vy dva jste už podle všeho skončili.“

„S oběma jsme vyhráli první cenu.“ John zvedl sklenici v připitku.

„Za mě máš rozhodně pravdu. Doufám, že moji kluci a jejich budoucí ženy budou právě tak velkorysí jako vy a umožní mi, abych sledovala, jak jejich děti rostou. Moc to pro mě znamená.“

„Nikdy tě nepřemluvíme, aby ses přestěhovala do Virginie, vid', mami?“

Lucy se jenom usmála na okolní hory.

„Jsem appalačská žena, drahoušku. Kdybyste mě přesadili jinam, zvadla bych. Teď půjdu upéct sušenky z podmáslí. Ne, vy zůstaňte sedět tady,“ pokynula jim. „Máte za sebou dlouhou cestu a já ne. Dneska večer se můžu postarat i o svoje odrostlé děti.“

„Staráš se o nás všechny výborně, Lucy, a za to jsme zase vděční my tobě, i za to, že v tom budeš pokračovat.“

Když Lucy zašla do domu, John se natáhl ke Coře a stiskl jí ruku. „Běž za ní a promluv si s ní o našem kompromisu. Zjisti, co si o něm myslí, dokud jsou děti zabavené.“

Cora přikývla a zvedla se.

O chvíli později se posadila ke kuchyňskému ostrůvku, zatímco Lucy strouhala do mísy s moukou mražené máslo.

„Tváříš se, jako by sis potřebovala o něčem promluvit.“

„To potřebuju a oba si myslíme, že to je dobrý nápad. Doufám, že si to budeš myslet taky.“

„Jsem jedno velké ucho, holčičko.“

„Chybíš mi, mami.“

Lucy na okamžik znehybněly ruce a z očí jí zazářilo dojetí.

„Ach, děvenko moje.“

„Vím, že máš domov tady, a ty víš, že já jsem si našla svůj ve Virginii. Ale není to zase tak daleko od sebe. Chybí mi i bráchové. I když jsem to nikdy nečekala,“ dodala a Lucy se rozesmála.

„Nenechali svou starší sestru ani vydechnout. Ale vždycky tě měli moc rádi, stejně jako se mají rádi ti dva venku. Bratři a sestry se musí hašterit, mají to v popisu práce.“

„No, my jsme tuhle práci neřlíkali, to je jisté. Caleb se stěhuje do New Yorku.“

„Říkal mi to.“ Lucy prohnětla mouku s máslem a výsledek dala na několik minut odpočinout do lednice. „Stejně jako mi řekl, že je tady ten hypermoderní vynález, který se jmenuje letadlo, a že na něj bude moct nasednout a přiletět mě navštívit. A že já můžu udělat to samé, aby mě mohl vzít na nějaké představení na Broadwayi.“

„Je to pro něj šance dělat, co miluje a co chce, ale nebudeme ho vídat tak často, jako když bydlel v D. C. A Waylon tráví většinu času v Nashville nebo na cestách.“

„Můj trubadúr.“

„Mami, znáš Johnovu rodinu...“ Cora se odmlčela a střelila pohledem k zadní verandě. „Dívají se na nás svrchu. Nebo přinejmenším na mě. A o děti nejeví žádný zájem.“

„To je jejich velká chyba.“ Lucy na vteřinku stiskla rty, aby neřekla něco, co by neměla. „Je mi líto jich samotných i jejich zatvrzelých srdcí.“

Nebo se je aspoň snažila litovat.

„Ten muž tam venku – ten, který právě pobíhá se svými dětmi, i když strávil celý den v autě? Kdybych si dokázala představit správného manžela pro svou děvenku a správného

tátu pro svoje vnoučata, určitě bych si neuměla představit nikoho lepšího, než je John Fox. Je pro mě jako syn a mám ho ráda jako svoje vlastní dítě.“

„Já vím. A John to ví taky. A ty jsi pro něj matkou víc než jeho vlastní.“

„To je pro mě další požehnání. Další důvod, abych litovala ženu, která nepozná takový dar, když ho má před sebou.“

Cora vstala, aby se ujistila, že je John mimo doslech. „Víš, co udělali, když bylo Thee dvanáct? Poslali jí přání s dvanácti dolary. S jedním za každý rok. Navíc přišlo s týdenním zpožděním. Nejde mi o peníze, mami,“ dodala rychle. „Nám je fuk, že jich mají hromady. Sami jsme na tom dobře. Ale... V tom přání stálo: ‚Všechno nejlepší k narozeninám, Altheo. Tvoji prarodiče‘. A to bylo všechno.“

Lucy zvedla sklenici s vínem a upila. „Řekla jsi Thee, ať jim napíše poděkování?“

„Nemusela jsem. Sama od sebe se posadila a napsala: ‚Drazí prarodiče, velice vám děkuji za přání k narozeninám a za těch dvanáct dolarů. Doufám, že se máte oba dobře. Vaše vnučka Thea‘.“

Lucy souhlasně přikývla. „Vychováváte ji dobře.“

„Sama jsem měla dobrou výchovu. Ale mrzelo mě to, mami, a Johna to ranilo. Snaží se to potlačit, ale vím, že ho to zasáhlo. Nechci, aby se naše rodina někdy rozklížila, abychom si začali být tak vzdálení a lhostejní jeden vůči druhému.“

„To se nikdy nemůže stát, drahoušku.“

„Lidi můžou mít hodně práce. Ty jí máš taky hodně, mami, s domem i s podnikáním. Caleb a Waylon se už teď ohánějí, a jak jsi říkala, nejspíš založí vlastní rodiny a budou mít ještě méně času. John a já máme plné ruce práce s firmou i s výchovou dětí. A mami, vídat se dvakrát ročně nestačí.“

Lucy se dívala, jak Cora přechází po kuchyni sem a tam. *Moje chytrá, neposedná holčička*, pomyslela si.

„Udělala jsi jablečný dort,“ poznamenala Cora.

„Jistěže ano. John ho má nejradši.“

„Nevím, proč pro mě věci jako jablečný dort a květiny na stole znamenají víc, než když jsem byla holka, nebo proč pro mě má tenhle dům větší kouzlo, než když jsem v něm bydlela.“

„Dívala ses dopředu a jinam, Coro.“

„A ty jsi mi to dovolila. Jednoho dne se začne dívat jinam i Thea, takže teď už chápu, co jsem dřív nechápala: jak je náročné, nechat vlastní dítě, aby si šlo svou cestou.“

„Je to náročné,“ souhlasila Lucy a vyndala z lednice mísu a podmáslí. „Ale vyplatí se to, protože pak s hrdostí vidíš, co se z tvého dítěte stalo. A já jsem hrdá, Coro, na život, který sis zařídila, i na to, kým ses stala. Moc hrdá.“

„Jako dítě jsem tě nedoceňovala.“

„Ale běž.“

„Je to pravda,“ trvala na svém Cora, zatímco sledovala, jako už bezpočtukrát, jak Lucy dělá do mouky s máslem důlek a nalévá do ní podmáslí.

Vykouzliho jí to na rtech úsměv, a tak se zeptala, jako taky už bezpočtukrát předtím: „Proč to těsto zamícháš dřevěnou lžící přesně patnáctkrát?“

Jejich oči se setkaly, Lucy jí oplátila úsměv a odpověděla jako vždycky: „Protože čtrnáctkrát nestačí a šestnáctkrát je moc.“

„Nedoceňovala jsem, jak těžké to pro tebe bylo, mami, zvlášť po tátově smrti. Kolik ses nadřela, aby všechno fungovalo, abychom měli střechu nad hlavou i co jíst. Nedoceňovala jsem to, protože v tvém podání to vypadalo...“

Cora zavrtěla hlavou a znovu přešla po velké kuchyni.

„Ne přímo jednoduše, to ne – ale přirozeně. Jako kdyby milovat nás byla ta nejpřirozenější věc na světě, stejně jako hrát hudbu, kontrolovat, jestli máme napsané domácí úkoly, jestli jsme si vyčistili zuby a vůbec všechno, co k životu patří. A k tomu ještě pokračovat ve spoření, které jste založili s tátou, abychom mohli jít studovat.“

„Tvůj táta nechtěl, aby jeho kluci museli pracovat v dolech. Fáral, aby oni nemuseli. Chtěl – my oba jsme chtěli –, aby

naše děti měly dobré vzdělání a mohly si vybrat, co budou dělat.“

Lucy poprášila pult moukou, vyklopila do ní těsto, posypala ho i svrchu a začala ho zpracovávat starým dřevěným válečkem.

„Život, který se svými dětmi vedeš, je tvou volbou a vzdáváš jím počtu svému tátovi a obětem, které přinášel.“

„Nejen on, protože jsi očividně taky něco obětovala. Teď už to chápu. Takže dvakrát ročně není dost, ne pro rodinu.“

Lucy vyválela těsto do obdélníku, přeložila kratší strany k sobě a pokračovala ve válení. Po krátkém pohledu na dceru celý postup zopakovala.

„Máte nějaký plán.“

„Máme. John i já. Chtěli bychom sem jezdit víc. Na velikonoční prázdniny a na Děkuvzdání.“

Lucy opět na chvíli znehybněly ruce. „Coro, to bych byla moc šťastná. A vděčná.“

„Ale to není všechno. Víme, že pro tebe je cestování složitější. Musíš někoho poprosit, aby se ti postaral o zvířata, ale kdyby sis vybrala jedno období, kdy bys mohla přijet, aspoň na pár dní, za námi nebo za Calebem do New Yorku, třeba bychom tam na několik dní mohli jet všichni. Nebo do Nashvillu za Waylonem. A děti to tady zbožňují a ty dva týdny u tebe pro ně znamenají hrozně moc, protože jde o začátek léta. Rádi je bereme na týden k moři, než zase začne škola.“

„Ten týden taky zbožňují. Posílají mi spoustu fotek a vyprávějí řadu historek.“

Lucy po posledním přeložení a vyválení těsta ponořila kulaté vykrajovátko do mouky a začala s vykrajováním.

„Chceme, abys jela taky. Chceme, aby s námi jeli všichni, pokud můžou. Pronajali jsme velký dům na pláži v Severní Karolině. Na týden v srpnu. Dopravíme tě tam tím hypermoderním vynálezem.“

„Letadlem? Ale...“

„Prosím, neodmítej. Waylon říkal, že k tomu přemluví babičku, a ty víš, že by dokázal přemluvit chlapíka, co umírá žízni, aby mu dal poslední kapku vody. Skoro se s ní nevidáme od doby, co si vzala Stretche a přestěhovala se do Atlanty. Uspořádáme velkou sešlost rodiny Rileyových, Lanniganových a Foxových. A jestli chtějí přijet strýček Buck, teta Mae a bratrance a sestřenice, pak pronajmeme ještě druhý dům, abychom se všichni vešli.“

Lucy za celý život neletěla – ačkoliv tušila, že k tomu v budoucnu dojde, až se její syn přestěhuje do New Yorku.

A jasně viděla, jak moc to pro její děvenku znamená. Dívka, která se vždycky dívala dopředu a jinam, se teď začala ohlížet. A zaměřila se na rodinu.

„No, asi bych měla dát tyhle sušenky do trouby a prostřít na stůl, abych mohla začít přemýšlet o tom, kde si koupím plavky.“

„Mami!“ Cora se jí s nadšeným zavýsknutím vrhla kolem krku. „Děti se pominou, až jim to řekneme. Chci, aby měly to co já, když jsem vyrůstala, a k čertu s tím, chci, aby John zažil to, co v dětství neměl.“

„Tak pojď připravit stůl. Zavoláme na ně, ať se jdou umýt, a povíme jim, na čem jsme se dohodly.“

Pochutnali si na pečeném kuřeti s bramborovým salátem, na zelených fazolkách a podmáslových sušenkách. A Cora měla pravdu, děti se málem pominuly radostí.

Lucy hřálo u srdce, když viděla, jak vyplňují dům svou přítomností a jak září spokojeností.

Její neposedná dívenka našla klid a dospěla do fáze, kdy chtěla otevřít svůj život lidem a místům, z nichž vzešla.

Už tak jsem v jejím životě hrála významnou roli, pomyslela si Lucy, a teď mě zve, abych hrála ještě větší.

V pozdějších letech se bude ohlížet na tuto prostou rodinnou večeři na začátku léta a vzpomínat na zvonivé dětské hlasy, které ji doprovázely. Bude vzpomínat i na smích v dceřiných očích a na poklidnou spokojenost v očích muže, jenž pro ni byl jako syn.

Bude si vybavovat, jak dovnitř otevřenými okny vnikal vánek a jak u dveří leželi psi a s nadějí sledovali, jestli nedostanou něco dobrého.

Bude vzpomínat na to, jak se večerní slunce sklánělo k horám, i na neposkvrněně modrou oblohu.

To všechno si bude pamatovat a opatrovat tuto vzpomínku jako ten nejdražší klenot.

2. KAPITOLA

Ráno Lucy namíchala těsto na pohankové palačinky, další oblíbené jídlo jejího zetě. Když do kuchyně vešel John, už měla uvařenou kávu a slaninu a klobásky v troubě, aby vydržely teplé.

„Měla jsem dojem, že slyším, jak vstáváte.“

Prohrábl si hustou kštici hnědých vlasů. „Já se ještě ani nestihl oholit a ty už jsi nakrmila slepice, posbírala vejce, podojila krávu i kozu a dala snídani psům.“

„K čemu se potřebuješ holit na krátké dovolené?“

„Vsadím se, že ty jsi neměla dovolenou, krátkou ani jinou, už od Vánoc.“ Zavrtěl hlavou a došel si pro kávu. „Pracuješ moc tvrdě, Lucy.“

„Miluju to, co dělám.“

Dnes si spletla vlasy do copu a John ji po něm pohládl v jednom z těch nenucených gest, jimiž jí dával najevo svou náklonnost. „Je to vidět. Víš, dívám se na tebe a vidím, že Cora bude stárnout do ještě větší krásy. Připomíná mi to, jakou jsem měl kliku, když jsme si na té první přednášce první den na škole náhodou sedli vedle sebe.“

„To nebyla žádná klika. Jestli jsem někdy viděla dva lidi, kteří si byli souzeni, jsi to ty a Cora. Teď se posad' a pověz mi, co máš na srdci. Vidím, že mi chceš něco říct.“

„Chtěl jsem ti povědět, jak moc pro nás znamená, že jsi ochotná cestovat a přijímat nás tady častěji, když vím, že budeš dělat to, co děláš právě teď, a víc. Připravovat úžasná jídla. Coře se poslední dva měsíce viditelně stýskalo.“

Posadil se a mírně si povzdychl. „Bylo to tím hloupým narozeninovým přáním a tou desetidolarovkou a dvěma dolarovými bankovkami uvnitř. Theu to nijak netrápilo, jenže ta od nich nic nečeká. Já taky ne, ale Cora? Pořád doufala, že si nás oblíbí.“

„Někteří nedokážou překročit vlastní stín.“

„Svatá pravda.“ V jeho hlase zněla prostá odevzdanost. „Ostatní vnoučata mají v dostatečně velké oblibě a chovají se k nim s rozumnou štědrostí a pozorností. Očekávali, že se ožením...“

„Jak by odpovídalo tvému a jejich postavení.“

John pokrčil rameny. „Je jim jedno, jak moc se milujeme, jak úžasná je matka a jak spolehlivá je jako partnerka ve firmě. Tolik se snažila, Lucy, ale jim na ničem z toho nezáleží. Oženil jsem se příliš mladý a s osobou, kterou neschvalovali, takže pro ně vždycky budu zklamáním. Smířil jsem se s tím.“

„Ona ne.“

„Myslím, že si to moc bere. Sestřina dcera je v Remově věku. A oni jí k narozeninám koupili koně.“

„Koně? Opravdového koně?“

„Přesně tak. Asi tak rok chodí na hodiny jezdeckví, a tak jí koupili koně. Na Removy desáté narozeniny úplně zapoměli, ale to ji z nějakého důvodu tak nesebralo. Na rozdíl od toho přání s dvanácti dolary. Ta nespravedlnost, to, že si konečně uvědomila, že naše děti pro ně nikdy nebudou důležité.“

„To všechno mě přivádí k otázce, Johne,“ Lucy se odvrátila, aby předehrála velkou železnou pánev, „jak se jim podařilo vychovat někoho, jako jsi ty.“

„Já se zase někdy ptám sám sebe, jestli bych byl tím, kdo jsem, kdyby si vedle mě nesedla Cora Lanniganová a neusmála se na mě.“

„Byli jste si souzeni.“

„Byli jsme si souzeni.“ Zvedl hrnek s kávou jako v přípitku a napil se. „Přestala se starat o to, co si naši myslí, což je pro mě velká úleva. A začalo se jí víc stýskat po tobě, po bratrech, po vztahu, který s vámi má a který se až příliš usilovně snažila navázat s nimi. Po úzkých rodinných vazbách.“

„Potřebovala si zařídit vlastní život, než začala doopravdy chtít to, co tu vždycky bylo. Řekla bych, že se obdarováváme navzájem. Ale slyším, že se nahoře hýbá někdo další. Zavolej je dolů a já začnu smažit palačinky.“

Nejdřív obešel kuchyňský ostrůvek, aby ji objal. „Mám tě moc rád, Lucy.“

„Johne.“ Políbila ho na tvář. „Jsi jedno ze zářivých světél v mém životě.“

Nasnídali se u kuchyňského stolu, kde včera večeřeli. Děti pomohly s nádobím, což bude jejich povinnost během celého pobytu tady, stejně jako ustýlání postelí, pomáhání s prádlem a s obstaráváním zvířat.

Budou pomáhat, jako kdysi před nimi pomáhali jejich matka i strýčkové, plít zahrádku, sekát trávu a uklízet a naučí se připravovat některá jednoduchá jídla.

Lucy přisunula k Johnovi krabičku se štědrou porcí jablečného dortu.

„Vezmi si s sebou chuť Kentucky.“

„Vezmu, a rád. Takže, drobotino, pojďte sem a chvíli předstírejte, že se vám po nás bude stýskat.“

„Mně se po tobě opravdu bude stýskat, tati.“ Thea ho s hihňáním objala. „Trošičku.“

John se rozesmál, zvedl ji na políbení a totéž zopakoval s Remem.

„Nemusím vám říkat, abyste poslouchali babičku.“ Cora je objala tak pevně, až obě děti vypískly. „Vím, že budete. Všichni si to tu užijte.“

„Zavolejte, až budete doma,“ řekla Lucy, „abychom věděli, že jste dojeli v pořádku.“

Objala je a ucítla, jak se jí svírá žaludek. Když se jí sevřelo i srdce, ještě zesílila objetí. „Bude se mi po vás stýskat, opravdu moc. Jedte opatrně a dávejte na sebe pozor.“

Přiměla se je pustit. „Já ty dva rošťáky zvládnou, nebojte se.“

Po posledním zamávání a vzdušných polibcích nastoupili do auta. Když odjížděli, Cora se ještě ohlédla, ale pak se zadívala zpátky před sebe.

„Teď jsme sami dva, miláčku.“ John střelil pohledem do zpětného zrcátka a usmál se na ni. „Co bychom měli udělat, až se vrátíme do tichého, prázdného domu?“

„Myslím, že bychom si měli otevřít láhev vína a užít si hodně hlasitý sex.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Skvěle si rozumíme.“

Lucy se – mezi dětmi a třemi psy s vyplazenými jazyky – dívala za autem, dokud nezmizelo za zatáčkou.

Pokusila se uvolnit svíravý tlak na hrudi, sklopila oči k dětem a ocitovala ze své – i jejich – oblíbené knihy.

„A teď ať začne velká mela!“

Thea se zavýsknutím předvedla velice slušnou hvězdu. Rem se spokojil s opičím zavřeštěním.

Thea věnovala pečlivou pozornost všemu, co během dne dělali, protože si to večer hodlala zapsat do deníku.

Nejdřív pleli zahrádku, protože horský vzduch byl po ránu chladnější a odpoledne mělo být vedro. Pokud zapomněli jméno nějaké květiny, Lucy jim pomáhala s pomocí rýmů.

„Tahle má kamarádku azalku.“

Takže to byla bazalka.

„Rána jsou někdy sychravá.“

A tohle zase čechrava.

Všichni se dobře bavili, na hlavách slaměné klobouky.

Potom vyráběli máslo, lepší než jakékoliv v obchodě, ze smetany, kterou získali z Asteřina mléka. A Thea směla slít podmáslí.

Oba následně proplachovali máslo ve velice studené vodě a hnětli ho – Rem u toho pořád opakoval „Patly matly“.

Lucy část másla odebrala a smísila ho s medem na sladký krém, jak tomu říkala.

K obědu si dali zbytky kuřete a sušenky se sladkým krémem, který sami vyrobili.

Prošli se po lese a okolních kopcích se psy. Lucy měla s sebou vlastnoručně vyrobený sprej proti medvědům, pro jistotu. Ale nepotřebovali ho.

Zastavili se u domku, nebo spíš chaty, u které i Thea poznala, že už má lepší dny za sebou. Do koruny stromu vyběhla vychrtlá kočka a zasyčela na psy, ale ti si jí nevšímali.

Na prohnuté přední verandě seděl chlapec mladší než Rem a hrál si s autíčkem. Vlasy měl tak světlé, že se zdály být téměř bílé.

„Ahojky, Sammy. Je maminka doma?“

„Ano, paní Lucy. Mami!“ zavolal. „Přišla paní Lucy!“

Ve dveřích se objevila žena s nemluvnětem na boku a batoletem, které se jí drželo za nohavice. Batole mělo na obou rukách červené, šupinaté kroužky.

„Dobré odpoledne, paní Lucy.“ Žena si prohrábla vlasy – o něco tmavší než chlapec na verandě. „Tohle jsou vaše vnoučata? Božíčku, ta dívenka vypadá, jako by vám z oka vypadla.“

„Jsou moje pýcha a radost. Theo, Reme, pozdravte paní Katie.“

„Dobré odpoledne,“ řekli oba jednohlasně a Thea se snažila nezápat na ta divná rudá kolečka.

„Slyšela jsem, že Sharon má nějaké potíže.“

„Chytila kožní plíseň. Snažím se jí to omývat. Dostala se jí i do vlasů.“

„Přinesla jsem ti speciální mýdlo. Tady.“ Lucy vytáhla z batůžku zabalenou kostku mýdla. „Umyj jí s ním ruce i hlavu a pořádně ji oťi. Vlhkost pomáhá plísní v šíření, takže ji dobře osuš čistým ručníkem. Potom použij tohle.“

Podala ženě lahvičku. „Smíchej ten prášek s trochou vody, aby vznikla mast, natři s ní postiženou kůži a nech zaschnout. Je to kurkuma,“ dodala, „a nijak jí neublíží. Mělo by to pomoci.“

„Určitě to udělám. Děkuju, paní Lucy. Nemám...“

„S placením si nedělej starosti. Až Billy vyrobí další várku, trochu mi pošlete. A dej mi vědět, jestli to, co jsem přinesla, na tu vaši krasotinku nezabere.“

„Dám. Udělám všechno, co jste řekla. Právě připravuju vzadu na slunci trochu čaje ze šanty, jestli chcete jít dál a ochutnat.“

„To zní dobře, ale máme ještě další obchůzky. Ty teď ošetři tu vaši roztomilou holčičku a ozvi se, jak to dopadlo.“

„Mockrát děkuju, paní Lucy.“

Když odcházeli, Lucy dětem vysvětlila: „Katii před pár lety zemřel táta na černé plíce a minulou zimu na zápal plic i její mamka. Je to těžké, když se nemáte o koho opřít.“

„Várku čeho bude Billy vyrábět?“ chtěla vědět Thea.

„Ale, pálí whisky, drahoušku. A umí opravdu výbornou. Dře jako mezek. Občas se trochu moc napije vlastního výrobku, ale tvrdě pracuje. Je to dobrý manžel i táta.“

Obešli další sousedy – někde Lucy předala kostku mýdla, jinde svíčku. Pokud tím plnila dřívější objednávku, přijala za svoje zboží peníze nebo ho směnila za nějakou jinou věc.

Když se vrátili, psi byli zralí na zdřimnutí. Thea se posadila s bratrem a Lucy na zadní verandu, popíjeli chlazenou limonádu a jedli sušenky.

„Znáš tady v horách všechny, babi?“

„Tady v okolí znám skoro každého. Někteří se nechtějí s nikým moc stýkat, tak je nechávám na pokoji, pokud sami pro něco neprijdou. Když někdo potřebuje pomoci, jako Katie nebo starý Carl se zánětem kloubů, pomáhám, jak dokážu. Kdybych potřebovala pomoci já, ostatní by naopak pomohli mně. Táhle mám necelé dva kubíky dřeva na zimu. A až budu potřebovat, někdo mi přinese další. Tak to tu funguje, jak by taky mělo.“

Každý den přinášel nová dobrodružství. Pořád bylo třeba vykonávat domácí práce, ale i ty byly zábavou. Jen u babičky mohla Thea dojít krávu nebo sledovat, jak Rem dojí kozu. Sypali slepicím a sbírali vejce. Lucy je z tuku zbylého na pánvi naučila připravovat omáčku, která se podávala k šunce, vejcím a ovesné kaši.

Každý večer směli zůstat vzhůru déle než doma, když nazítří nemuseli vstávat do školy, a sedali venku. Lucy znala snad všechna souhvězdí a Rem se brzy naučil jejich názvy.

Jednou večer dokonce viděli padající hvězdu a Rem se rozhodl, že bude kosmonaut. A každý večer se střídali v předčítání knihy, kterou si na začátku dvoutýdenního pobytu vybrali.

Mohli si zvolit libovolnou knihu a Lucy nikdy neřekla: *Ne, tuhle ne.*

Příběhy, jak jim říkala, drží svět pohromadě. Nejlepší bylo, když je sehrávali a měnili při tom hlasy. Thea musela uznat, že Rem má nadání: dokázal střídat bručivý hlas s pištivým, rozechvělým nebo afektovaným, podle toho, jaký byl právě třeba. A doprovázel je dokonale vhodnými grimasami, tu s vykulenýma, tu s přimhouřenýma očima, někdy se širokým úsměvem, jindy se rty poodhrnutými v úšklebek.

Taky se skoro nikdy nezakoktal, ani u složitých slov.

Lucy říkala, že Rem je rozený herec jako jeho strýček Caleb, a jelikož z něj bude kosmonaut, možná bude natáčet filmy na Marsu.

Do postele babička vždycky nejdřív ukládala Rema a Thea zatím ležela ve svém pokoji a poslouchala jejich hlasy. Rem měl pokaždé milion otázek, obzvlášť když byl čas jít spát.

Potom Lucy přišla za Theou a posadila se k ní na postel.

„O čem budeš snít dneska?“

„O kouzelném lese.“

„To zní slibně.“ Lucy ji pohladila po vlasech. „Je plný víl a elfů?“

„Samozřejmě. Je v něm i zlá čarodějnice, která má pekelné psy s ostrými křídly a ještě ostřejšími zuby. Chce vládnout celému lesu a vůbec všemu, takže bude muset dojít k velké

bitvě. A je tam mladá čarodějka, elf a víla a ti budou muset spojit síly a zlou čarodějnici porazit. A myslím, že se vydají i na nějakou dalekou pouť. Musí se mi o tom nejdřív zdát.“

„Určitě bude.“ Lucy se k ní sklonila a políbila ji na tvář. „Jednou možná svoje sny sepíšeš a Rem je bude moct sehrát. Teď už můžeš snít, беруško. Zítra tě čeká nový den.“

A Thea, tak jako téměř každý večer, zavřela oči a začala rozvíjet svůj sen.

Když se potom probudila dostatečně časně, jako v tento poslední den dětské nevinnosti, hned si sen zapsala. Psala o lesu s mohutnými stromy, modrými listy, zlatými jablky a fialovými hruškami, i o zlé čarodějnici Mog v dlouhém černém rouchu zdobeném zvláštními symboly.

Připojila i několik ilustrací, i když jí kreslení nešlo tak dobře, jak by si přála. Nakreslila svoje hrdiny – čarodějku Gwyn, vílu Twink a elfa Zeda – i okřídlené psy, které nazvala wenové.

Později napíše víc – příběhy, které se jí zdály, jí vždycky zůstávaly pevně vryté do paměti.

Ustlala postel, jak babička vyžadovala, vyčistila si zuby a před tím, než se oblékla, ještě zkontrolovala, jestli jí přes noc nenarostla prsa.

Zatím ne, ačkoliv dva dny po dvanáctých narozeninách v dubnu začala menstruovat.

Pro všechny případy si vzala sportovní podprsenku, ale připadala si hloupě, když v ní neměla co schovávat.

Spletla si vlasy do jediného copu, jako je nosila babička, chvíli se prohlížela v zrcadle a uvažovala, jak by vypadala, kdyby měla bílý pramen jako ona. Vždycky jí to připadalo tak trochu čarodějnické.

Na druhou stranu, jak se v rodině tradovalo, ten bílý pramen se objevil, když děda, jehož Thea znala jenom z fotografií a vyprávění, zemřel v dole.

Thea nechtěla, aby její budoucí manžel zemřel. Chtěla happyend, jakým vždycky končily její sny.

Vzhledem k tomu, že myslela na Zachariaha Lannigana, vešla do Lucyina pokoje. Babiččina postel už byla ustlaná,

protože babička se vždycky probouzela jako první, z květin na toaletním stolku se pokojem šířila vůně hor a záclony se jemně pohupovaly ve vánku od otevřených oken. A byla tu fotografie v rámečku z hnědé kůže, fotografie, jež zachycovala plavovlasého muže s očima odstínu, který její matka při zdobení interiérů označovala jako zeleň mořské pěny.

Byl pohledný, ne jako kluk, o kterém se jí momentálně zdávalo, Nick Jonas, ale pohledný, i když byl o hodně starší.

Lucy jí jednou svěřila, že ten snímek pořídila ona sama, v den jeho třicátých narozenin.

O necelý rok později zahynul při závalu v dole.

„Je mi líto, že se ti to stalo,“ oslovila Thea obrázek a dotkla se rámečku. „Babičce – Lucy – se po tobě pořád stýská. Cítím to. Moje mamka – Cora – na tebe myslí v Den otců, o Vánocích, na tvoje narozeniny, v den, kdy jsi zemřel, a někdy i mezi tím. Myslí si, že Rem, můj bratr, má bradu a pusu po tobě, a nejspíš je to pravda. Každopádně...“

Nenapadlo ji nic dalšího, co by mohla záramované fotografii povědět, a tak vyšla z babiččina pokoje a sestoupila do přízemí.

Lucy seděla na zadní verandě a pila kývu.

„Dobré jitro, берушко. Zdál se ti pěkný sen?“

„M-hm. Zlá čarodějnice se jmenuje Mog. Má špičatý černý plnovous a skoro stejné černé oči.“

„Božítku, vypadá opravdu zle!“

„Jestli najde Klenot předků před Gwyn, Twink a Zedem, všechny zotročí a bude vládnout lesu, kopcům, údolím i říční krajině za nimi.“

„Tak to ať se radši pustí do práce! Obdivuju tvoji fantazii, Theo, a ráda si představuju, co s ní jednou podnikneš. Rem ještě spí.“

Thea přikývla a shýbla se, aby pohladila oba psy, kteří leželi babičce u nohou. „Kakao je u něj v posteli.“

„Tak je necháme spát. Šli jsme do postele docela pozdě, nemám pravdu? Co kdybys odvedla Aster do stodoly na

podojení? Nakrmíme obě dámy a uvidíme, co nám dají na oplátku. Z Mollyina mléka budeme dneska vyrábět mýdla.“

„Rem by nám měl pomáhat.“

Lucy se na ni podívala a vstala. „Kdybys spala ty, požádala bych ho o to samé.“

„Tak dobře.“

„A necháme ho smýt z vajec slepičince.“

„To ho baví.“

„Na tom nezáleží – práce odvedená s chutí neztrácí nic na své ceně. Po dojení odvedeme Aster na druhou pastvinu a na noc ji ustájíme ve stodole. Blíží se bouřka. Velká.“

Thea vzhlédla k modré obloze s několika nadýchanými bílými obláčky, ale nepochybovala o pravdivosti Lucyiny předpovědi.

„Dobře.“

„Blíží se bouřka,“ zopakovala Lucy a přejela si rukou po hrudi.

Thea dovedla Aster do stodoly. I ji tahle práce bavila, ale jak říkala Lucy, splněný úkol je splněný úkol.

Bavilo ji pozorovat čůrky mléka tryskající do vědra. Někteří kamarádi ve Virginii to považovali za odporné, jí se to však líbilo.

Zatímco Aster hltala zrní, Thea jí opláchla vemenem i struky a osušila je. Umyla si ruce a roztřela si po nich Lucyinu speciální mast.

Následovalo odstříknutí, aby se do vědra s mlékem nedostala žádná nečistota.

Ale pak už ji čekala ta část, která ji bavila ze všeho nejvíc. Mléko naráželo do stěn a dna prázdného vědra se zvonivým zvukem, který se měnil ve šplíchání s tím, jak tekutiny v nádobě přibývalo.

Thea si s oblibou zpívala do rytmu a měla pocit, že se to Aster líbí taky. Když první dva struky změkly a ochably, přesunula se na druhou dvojici, dosud pevnou.

Představila si, jak v zeleném údolí u jejího kouzelného lesa nějaká jiná dívka taky dojí krávu. Neví nic o problémech

v lese, o výpravě a bitvách, které rozhodují o jejím osudu – jestli nezvítězí dobro, z dívky se stane otrok.

Thea připojila dívku ke svému snu a pokračovala v dojení. Konečně bylo hotovo. Nebo aspoň tahle část.

Když odnesla vědro uzavřené poklopem do domu, aby z něj přelila mléko do skleněného džbánu, Rem stál u dřezu a oplachoval dnešní vejce.

Vlasy mu trčely všemi směry a jednu tvář měl pořád otlacenou od polštáře.

„Nakrmil jsi Kakaa?“

„Jo, jasně. Měl hlad jako vlk. A já ho mám taky.“

„Ty ho máš pořád.“

„Babička říkala, že si můžeme dát míchaný vejce se šunkou a sýrem a k tomu topinky s ostružinovým džemem. Ještě máme vajíčka ze včerejška, ale nejdřív musím umýt tyhle. Je na nich fůra hovínek. Ošklivejch slepičích hovínek.“

Thea jen protočila panenky.

Když si všichni sedli ke snídani – a teď už měla hlad jako vlk i ona –, zvířata byla obstaraná, vědro bylo v myčce a psi štěkáním odháněli veverka, které se pokoušely dostat ke krmítku pro ptáky.

Zbytek rána zasvětili výrobě mýdla.

Lucy měla objednávku z prodejny v městečku včetně některých speciálních přání a ta vyřídili jako první.

Jak Thea i Rem věděli, výroba mýdla je tvrdá, horká dřina!

Lucy přinesla speciální hrnce určené jen k vaření mýdla, všechny potřebné oleje, barvy, Mollyino mléko, louhovou vodu, sušené bylinky a květiny.

Všichni museli mít dlouhé rukávy, rukavice a ochranné brýle. A i když Thee už bylo dvanáct, Lucy rozhodla, že jí dovolí manipulovat s louhem a nalévat horkou mýdlovou hmotu do forem až příští rok.

Směla ale odměřovat oleje, a když Lucy přidala louhovou vodu a hmota v hrnci připomínala řídké těsto, Rem směl přidat barvy a Thea zase Mollyino mléko.

Jednu várku vyrobili se sušenou levandulí, druhou s rozmarýnem, ještě další s ovesnou moukou a – to se Thee líbilo nejvíc – jednu se směsí květních plátků.

Lucy poklepala formami o pult, aby z mýdlové hmoty vyrchaly bublinky, a postavila je stranou, aby hmota ztuhla. Vždycky trvalo celý den, než ji mohla nakrájet na jednotlivé kostky. A vždycky čekala další dva týdny, než je zabalí a opatří štítky.

Thee to připadalo jako příšerně dlouho doba a spousta práce kvůli mýdlu, ale věděla, že si zákazníci mýdla, svíčky, masti i soli do koupele značky Horské kouzlo rádi kupují.

Do Redbud Hollow se sjížděli lidé ze širokého okolí, aby provozovali horskou turistiku, nebo se tu zastavovali jen cestou někam jinam, chodili do obchodu Appalačská řemesla a kupovali babiččiny výrobky.

Byl to příjemný pocit, vědět, že si někdo koupí a použije věci, které Thea pomáhala vyrábět.

„Tak, tahle práce je hotová.“ Lucy si stáhla rukavice a přešla si dlaní po čele. „Teď si dáme něco malého k obědu, zabalíme něco z dřívějších zásob do krabic a odvezeme je do města – to je náš další úkol.“

„Můžeme si dát nanuk?“ zajímal se Rem.

„To mi připadá jako dobrý nápad, protože už je pořádně teplo. A dostala jsem ještě další dobrý nápad, když vidím, že mám takové dva pilné pomocníky. Co byste říkali, kdybych k večeri upekla pizzu a jako dezert bychom si dali poháry s domácí vanilkovou zmrzlinou?“

Rem místo odpovědi zavýskl a nadšeně babičku objal. „S třešinkou navrchu?“

„Jinak by to nebylo ono.“

Do města jeli se staženými okny a s rádiem vyhrávajícím bluegrass. Thee to připadalo jako přesně ten správný způsob, jak se dopravit do horského městečka s hlavní ulicí lemovanou obchody a restauracemi, které si dávaly názvy jako Appalač-

ské dobroty a Domáci pochutnání, aby se pokusily vymámit nějaké ty turistické dolary.

Thea s Remem pomohli odnést krabice k zadnímu vchodu do obchodu. Přišla jim otevřít žena s vyčesanými plavými vlasy a brýlemi zavěšenými na zlatém řetízku kolem krku, kterou si Thea pamatovala z předchozích návštěv a věděla, že jí ten obchod patří.

„Přisahám, Lucy, právě jsme si říkali, jak by bylo prima, kdybys nám dneska dovezla další Horská kouzla. Dopoledne jsme doprodali levandulová mýdla, svíčky i pleťovou vodu. Koupila si je nějaká paní z Chicaga v Illinois. A máme poslední svíčku s pomerančovou kůrou a tu, které říkáš Lesní procházka.“

„Tak to jsme tu právě včas. Pamatujete si Abby, vidíte?“ obrátila se na děti.

„To přece nemůžou být tvoje vnoučata!“ Abby si přitiskla dlaň k srdci. Thea poznala, že žena údiv jenom hraje, ale i tak jí vykouzlil na tváři úsměv. „Přisahám, že od minulých prázdnin oba vyrostli snad o třicet centimetrů.“

„Rostou jako z vody. Theo, odnes, prosím tě, ta mýdla támhle do skladu. Reme, ty vezmi krabici s tekutými mýdly. V poslední době je o ně velký zájem.“

Sama Lucy zvedla krabici se svíčkami.

„Podržím vám dveře. A pro vás děti, máme lízátko, jestli vám je babička dovolí.“

„Dneska si je zaslouží.“

„Tak běžte dál a řekněte Louise, že jí Abby vzkazuje, ať vám každému dá dvě lízátko – jedno na teď, druhé na potom.“

„Děkujeme, paní Abby.“

Thea neměla lízátko ráda, ale věděla, že jimi později může uplatit Rema. Navíc se mohla porozhlédnout po obchodě. Lucy a Abby chvíli potrvá, než vyrovnají účty, proberou místní klepy a navzájem se vyptají na rodiny.

Její mamka říkala, že tak to na Jihu chodí – že tu všechno trvá dvakrát déle, než by mohlo, protože spolu lidi tráví víc času a povídají si.

Thee čekání nevadilo, neboť si zatím prohlížela různé ruční výrobky – ze dřeva, ze skla i z kovu, některé dokonce kombinované –, stejně jako prodávané obrazy a s hrdostí přejížděla očima po policích s babiččinými produkty.

Potom přišla i Lucy a musela ještě strávit nějaký čas s Louisou a s Jimmym, který tu nastoupil před Vánoci.

Měl velké, široké oči a dlouhý krk. Thea si ho představila se špičatýma ušima a usoudila, že by mohl být jedním elfem z jejího snu.

Konzumace lízátků Removi nezabránila v tom, aby zhltl i hroznového nanuka. Thea snědla svůj nanuk mnohem pomaleji, zatímco procházeli po hlavní třídě.

Lucy se často zastavovala a povídala si s dalšími lidmi, protože se zdálo, že tu zná snad každého a snad každý naopak zná ji. Došli k bance, kde Lucy provedla to, co sama nazvala vklad na noc, protože banka zavírala ve dvě.

„Jak vědí, že to jsou tvoje peníze?“ zeptal se Rem cestou do kopce.

Lucy se na něj podívala. „No, šeky byly na moje jméno a na dokladu o uložení peněz je moje jméno a číslo mého účtu.“

„Jak víš, že ty peníze neukradnou a neřeknou, že sis je u nich vůbec neuložila?“

„Napadají tě pěkně cynické myšlenky, chlapče. Jeden dobrý důvod je ten, že znám ředitele od doby, kdy byl v tvém věku. Hrával si s mým bratrem Buckem. Jednou jsem s ním dokonce šla k zábavě, protože tvůj děda si dával načas s tím, aby mě pozval. To bylo naposledy, co s něčím zaváhal.“

„Políbila jsi ho na pusu?“

„Ne, protože jsem byla zakoukaná do Zachariaha Lannigana.“

„Možná ti ukradne peníze, protože jsi ho nepolíbila na pusu.“

Babička Removi laškovně rozcuchala vlasy a srdečně se zasmála. „Nemyslím, že by mi to vyčítal tak dlouho, zvlášť když si vzal mou dobrou kamarádku Abigail Barnsovou, kterou znáte jako paní Abby. Mají spolu tři dcery a pět vnoučat.“